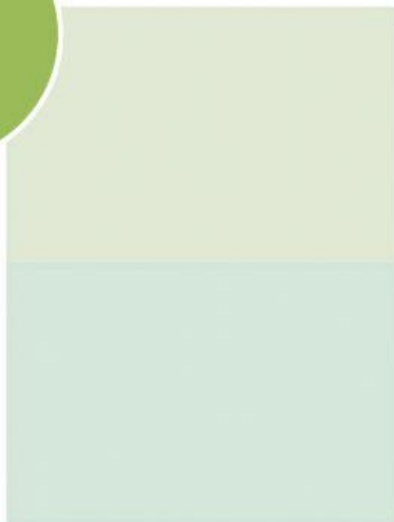

Читацьке дослідження

О. Грін «Пурпурові вітрила». Основний конфлікт твору (Каперна – мрія).

Завдання 1. Сформулюйте одним реченням тему повісті-фєєрії Олександра Гріна «Пурпурові вітрила» (1б).

Завдання 2. Два світи у повісті-фєєрії «Пурпурові вітрила» (зробити градацію героїв) (1 б).

Завдання 3. Читання з позначками. Підкресліть словосполучення, що характеризують стиль життя, спосіб мислення жителів Каперни (2 б).

Фрагмент 1

Другого дня тільки й балачок було в мешканців Каперни, як про Меннерса, котрий пропав, а шостого дня привезли його самого, вмирущого й лютого. Його розповідь хутко облетіла довколишні села. До вечора носило Меннерса; потовчений струсами об борти і дно човна упродовж страшної боротьби із шалом хвиль, які знай загрожували викинути в море ошалілого крамаря, він був підібраний пароплавом "Лукреція", який ішов до Кассета. Застуда і потрясіння жаху доконали дні Меннерса. Він прожив трохи менше сорока восьми годин, накликаючи на Лонгрена всі лиха, які можливі на землі та в уяві. Розповідь Меннерса, як матрос наглядав за його загибеллю, відмовившись прийти на поміч, тим паче красномовна, що вмирущий насилу дихав і стогнав, приголомшила мешканців Каперни. Не кажучи вже про те, що мало хто з них здатен був пам'ятати тяжчу образу, ніж ту, що її зазнав Лонгрен, і тужити так сильно, як тужив він до кінця життя за Мері, - їм було відразливо, незрозуміло, вражало їх те, що Лонгрен мовчав. Мовчки, до своїх останніх слів, які він послав навздогін Меннерсові, Лонгрен стояв: стояв непорушно, суворо і тихо, немов суддя, виявивши глибоку зневагу до Меннерса, - більше, ніж ненависть, було в його мовчанні, й усі це відчували. Якби він кричав, висловлював жестами або ж метушливістю зловтіху, чи ще чим-небудь свій тріумф, бачачи відчай Меннерса, то рибалки зрозуміли б його, та він учинив інакше, ніж чинили вони, - вчинив значно незрозуміло і цим поставив себе вище від інших – одне слово, зробив те, чого не прощають. Ніхто більше не вклонявся йому, не простягав руки, не кидав погляду, яким упізнають і вітаються. Геть назавжди лишився він осторонь від сільських справ; хлопчак, углявши його, кричали навздогін: "Лонгрен утопив Меннерса!"

Фрагмент 2

Дівчинка росла без подруг. Два-три десятки дітей її віку, які мешкали в Каперні, просякнутої, мов губка водою, грубим родинним началом, основою якого служив непохитний авторитет матері та батька, перейнятливі, які і всі дітлахи на світі, викреслили раз і назавжди маленьку Ассоль зі сфери свого заступництва й уваги. Здійснилося це, звичайно ж, поступово, шляхом намови і гримання дорослих, прибрало характеру суворої заборони, а потім, посилене перегудами і подейкуваннями, розрослося в дитячих умах страхом до матросового дому.

Фрагмент 3

— Ну ж бо, — провадив Егль, намагаючись заокруглити оригінальне становище (схильність до мітотворення — вислід повсякчасної праці, — була дужча, ніж побоювання кинути в невідомий ґрунт насіння великої мрії), — ну ж бо, Ассоль, слухай мене уважно. Я був у тому селі, звідки ти, напевне, йдеш; одне слово, в Каперні. Я люблю казки й пісні, й просидів я в селі ту цілісіньку днину, намагаючись почути що-небудь таке, чого не чув ніхто. Та у вас не розповідають казок. У вас не співають пісень. А як розповідають і співають, то, знаєш, ці оповідки про хитрих дядьків і вояків, з

вічним звеличенням шахрайства, ці брудні, мов немиті ноги, грубі, мов бурчання в череві, коротенькі співанки на чотири рядки з жахливим мотивом...

Фрагмент 4

Тим часом у Каперні сталася така зам'ятня, таке хвилювання, така загальна смута, які не поступляться ефекту славетних землетрусів. Ніколи ще великий корабель не підходив до цього берега; в корабля були ті самі вітрила, наймення яких звучало мов знущання; тепер вони ясно і неспростовно палахкотіли з невинністю факту, який спростовував усі закони буття і здорового глузду. Чоловіки, жінки, діти навзаводи гнали до берега, хто в чому був; мешканці перегукувалися з двориська в дворисько, наскакували одне на одного, волали і падали; невзабарі біля води утворилася юрма, і в юрму цю стрімко вбігла Ассоль.

Поки її не було, її наймення перелітало серед людей з нервовою й похмурою тривогою, з лютим переляком. Більше говорили чоловіки; здушено, гадючим сичанням схлипували остовпілі жінки, та якщо вже якась починала торохтіти - трутизна просякала в голову. Допіру з'явилася Ассоль, як усі позамовкали, всі зі страхом відійшли від неї, й вона лишилася сама серед пустки спекотного піску, розгублена, присоромлена, щаслива, з обличчям не менш червоним, ніж її диво, безпомічно простягнувши руки до високого корабля.

Обиватель – людина, позбавлена широких суспільних поглядів, що живе дрібними, міщанськими інтересами; міщанин.

Отже,

жителі

Каперни

Завдання 4. Робота з текстом. Поясніть витoki мрійливості Ассоль (1 б).

Улюбленою розвагою Ассоль було – вечорами або ж у свято, коли батько, полишивши слоїк із клеєм, знаряддя і незакінчену роботу, сідав, знявши фартух, спочити з люлькою в зубах, – залізти до нього на коліна і, крутячись у бережливому кільці батьківської руки, мацати різні частини іграшок, розпитуючи про їхнє призначення. Так розпочиналася своєрідна фантастична лекція про життя й людей – лекція, в якій завдяки колишньому штабові життя Лонгрена, випадковостям, випадку взагалі, дивовижним, різноманітним і незвичайним епізодам відводилося головне місце. Лонгрен, називаючи дівчинці ймена снастей, вітрил, предметів морського вжитку, потроху захоплювався, переходячи від пояснень до всіляких епізодів, у яких відігравали роль то брашпиль, то стернове

колесо, то щогла або ж який-небудь тип човна і подібні речі, а від окремих ілюстрацій тих переходив до широких картин морських мандрів, уплітаючи забобони в дійсність, а дійсність – у образи своєї фантазії. Тут з'являлася і тигрова кицька, провісниця корабельної катастрофи, і летюча риба, що вміє говорити, – не послухатися її наказів означало схибити з курсу, й Летючий Голландець з несамопитим своїм екіпажем, прикмети, привиди, русалки, пірати, – одне слово, всі ті байки, якими гаяв моряк своє дозвілля у штиль або ж в улюбленому шинку. Розповідав Лонгрен також про тих, хто зазнав корабельної катастрофи, про людей, котрі здичавіли й розучилися говорити, про таємничі скарби, бунти каторжників і ще багато всього, що вислуховувалося дівчинкою уважніше, ніж, можливо, слухалася вперше розповідь Колумба про новий материк. «Ну, кажи іще», – просила Ассоль, коли Лонгрен, замислившись, замовкав, і засинала на його грудях з головою, повною чудесних снів.

Завдання 5. Характеристика образу Ассоль.

Родина Ассоль
Виховання
Рід занять
Ставлення до життя
Риси характеру
Мрія Ассоль

На допомогу учневі!

За горіховою рамою, у світлій порожнечі відображеної кімнати стояла тоненька невисока дівчина, вбрана в дешевий білий муслін з рожевими квіточками. На її плечах лежала сіра шовкова хустина. Напівдитяче, у світлій засмазі обличчя було жваве і виразне; прегарні, трохи поважні як на її вік очі зиркали з ніяковою зосередженістю глибоких душ. Її неправильне личко могло розчулити тонкою чистотою обрисів; кожен згин, кожна опуклість цього обличчя знайшли б місце у великій кількості жіночих лиць, та їхня сукупність, стиль був цілковито оригінальний - оригінально любий; на цьому ми зупинимось. Решта не підвладна словам, крім слова "поваба".

Дівчина в люстрі усміхнулася так само несамохіть, як і Ассоль. Усмішка вдалася сумною; помітивши це, вона стривожилася, немовби дивилася на сторонню. Вона припала щокою до скла, заплющила очі й тихо погладила люстро там, де було її відображення. Рій невиразних, лагідних думок майнув у ній; вона випросталася, засміялася й сіла, заходившись шити.

Поки вона шие, поглянемо на неї ближче – всередину. В ній дві дівчини, дві Ассоль, що перемішалися в чудовній, прегарній неправильності. Одна була - донька матроса, ремісника, яка майструвала іграшки, друга - живий вірш, з усіма дивами його суголось і образів, з таїною сусідства слів, у всій взаємності їхній тіней і світла, які падали з одного на інше. Вона знала життя у межах, поставлених її досвідом, та понад загальними явищами бачила відображений зміст іншого порядку. Так, вдивляючись у предмети, ми помічаємо в них щось не лінійне, та враженням - виразно людське, і – так само, як людське, – різне. Щось на зразок цього, що (якби поталанило) сказали ми цим прикладом, бачила вона ще понад видимим. Без цих тихих завоювань усе просто зрозуміле було чуже її душі. Вона вміла й полюбляла читати, але й у книзі читала переважно поміж рядками, як жила. Несвідомо, шляхом свосвідного натхнення, вона робила на кожному кроці величезну кількість етерно-тонких відкриттів, неказаних, та важливих, як чистота й тепло. Вряди-годи – й це тривало низку днів – вона навіть перероджувалася; фізичне протистояння життя провалювалося, мов тиша в ударі смичка; й усе, що вона

бачила, чим жила, що було довкруги, ставало мереживом таємниць в образі повсякдення. Не раз, хвилюючись, вона йшла уночі на морський берег, де, дочекавшись світанку, цілком поважно виглядала корабель із Червоними Вітрилами. Ці хвилини були для неї щастям; нам важко так піти в казку, їй було б не менш тяжко вийти з-під її влади й чару.

Іншим часом, міркуючи про все це, вона щиро дивувалася собі, не вірячи, що вірила; усмішкою прощаючи море й сумовито переходячи до дійсності, тепер, зсуваючи шлярку, дівчина пригадувала своє життя. Там було багато нудьги і простоти. Самотність удвох, бувало, незмірним тягарем лежала їй на серці, та в ній витворилася вже та страдницька бганка, з якої не внести й не отримати пожвавлення. З неї кепкували, кажучи; "Вона - причинувата", "не всі вдома", – вона звикла й до цього болю. Дівчині траплялося навіть терпіти образи, після чого її груди щеміли, наче від удару. Як жінка вона була непопулярна в Каперні, однак багато хто підозрював, хоча дико й невиразно, що їй дано більше, ніж іншим, – тільки іншою мовою. Капернці обожнювали кремезних, здоровецьких жінок з масною шкірою грубих литок і могутніх рук; тут залицялися, ляпаючи по спині долонею і штурхаючи, мов на базарі. Тип цього почуття скидався на немудру простоту реву. Ассоль так само личила цьому рішучому середовищу, як личило б людям вишуканого нервового життя товариство примари, якби вона володіла усім чаром Ассунти або ж Аспазії: те, що від любові, – про це тут і думати годі. Так у рівному гучанні вояцької сурми чарівна журба скрипки не в змозі вивести суворий полк із дії його прямих ліній. До того, що сказано в цих рядках, дівчина стояла спиною.

Завдання 5. Вчимося розуміти слова-образи. Поясніть метафори, за допомогою яких автор створює образ головної героїні (3 б).

Живий вірш –

Етерно-тонкі відкриття –

Мереживо таємниць –

Завдання 6. ПІДСУМУЄМО! Складіть сенкан (за вибором Ассоль, жителі Каперни). Скористайтеся характеристика Олександра Гріна.

Схема сенкана

1. Іменник (тема).
2. Два прикметники (яке воно?)
3. Три дієслова (що воно робить?)
4. Фраза-висновок з чотирьох слів.
5. Іменник-синонім до теми, або ж слово асоціація до теми.

Книга в інших видах мистецтва

Образ Ассоль популярний в музиці. Перегляньте кліп до пісні «Ассоль» (Музика: О.Кочарян Слова: Н. Кочарян).